

# RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

## ARREST

nr. 16.145 van 19 september 2008  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X  
Gekozen woonplaats: X  
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

---

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 mei 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché E. DE WILDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Het feitenrelaas luidt volgens de bestreden beslissing als volgt:

*“U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn van Deraluk en Koerd te zijn. U zou het land hebben dienen te verlaten omwille van uw vrees om door Arabieren gedood te worden die in juni of juli 2004 al uw vader en zijn Arabische vrouw vermoord hadden. U zou op 22 september 2005 Irak hebben verlaten. Op 16 november 2005 heeft u hier in België uw eerste asielaanvraag ingediend, dewelke resulteerde in een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen door het Commissariaat-generaal op 30 augustus 2006. Op 30 september 2006 hebt u bij de Raad van State een beroep tot nietigverklaring en schorsing ingediend waar tot op heden nog geen uitspraak over is gedaan. In mei 2007 zou u naar Nederland gegaan zijn waar u werd aangehouden en opgesloten gedurende één maand en vijf dagen maar u zou geen asiel aangevraagd hebben. Na uw vrijlating zou u naar Duitsland gegaan zijn waar u ook zou zijn aangehouden en gedurende twee maanden en vijf dagen zou zijn opgesloten. U zou in Duitsland ook nooit asiel aangevraagd hebben. U zou de intentie gehad hebben om via Nederland of Duitsland naar Zweden door te reizen waar u asiel*

*zou hebben willen aanvragen. Na uw vrijlating zou u van Duitsland terug zijn gekeerd naar België. Op 2 oktober 2007 hebt u een tweede asielaanvraag ingediend. U baseert zich op dezelfde feiten als deze aangehaald in kader van uw eerste asielaanvraag en u hebt geen nieuwe elementen om deze asielaanvraag te ondersteunen daar u al meer dan een jaar geen contact meer zou hebben gehad met uw familie in Irak. Bovendien diende u een tweede asielaanvraag in om niet op straat te moeten leven.”*

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (R.v.St., X, nr. 43.027, 19 mei 1993) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., X, nr. 173.197, 5 juli 2007). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

*“Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève en wel om volgende redenen.*

*Er dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten (gehoorverslag CGVS, p. 3 en 4) reeds werden beoordeeld in kader van uw eerste asielaanvraag. Deze door u aangehaalde feiten bleken niet te ressorteren onder de Conventie van Genève, de problemen waren van gemeenrechtelijke aard, en er werd vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt waarom u niet zou kunnen rekenen op de steun van de Asayish (veiligheidsdienst). In kader van uw tweede asielaanvraag verklaart u over geen nieuwe elementen te beschikken om deze aanvraag te staven (gehoorverslag CGVS, pp. 1 en 2). U hebt sinds een jaar geen contact meer met uw familie in Irak (gehoorverslag CGVS, p. 3) en beweert ook op geen enkele wijze in contact te kunnen komen met uw familie waardoor u helemaal niet op de hoogte bent van recente ontwikkelingen met betrekking tot uw situatie en die van uw familie (gehoorverslag CGVS, p. 3). Gezien bovenstaande observaties bent u er niet in geslaagd de appreciatie van het Commissariaat-generaal inzake uw asielaanvraag in positieve zin om te buigen. U baseert uw tweede asielaanvraag ook op het feit dat u hier geen onderdak hebt (gehoorverslag CGVS, p. 3). Dit door u aangehaalde motief ressorteert echter niet onder de Conventie van Genève. In de marge dient nog aangestipt dat het ook zeer opmerkelijk is dat u in mei 2007 naar Nederland en vervolgens naar Duitsland gegaan bent om zo naar Zweden door te reizen om er asiel aan te vragen maar wanneer u in Nederland en Duitsland aangehouden werd, hebt u er nooit asiel aangevraagd (gehoorverslag CGVS, p. 2). Zulks doet afbreuk aan de ernst van uw vrees voor vervolging.*

*Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

3.2. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 52, §2, 2<sup>de</sup> lid van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Waar de bestreden beslissing aanhaalt dat verzoekers eerste asielaanvraag werd afgewezen omwille van het feit dat de door hem aangehaalde feiten niet ressorteren onder de Conventie van Genève, stelt verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) dient na te gaan of hij niet de hoedanigheid van politiek vluchteling kan verkrijgen in de meest ruime zin. Hij betoogt dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom men rechtsgeldig voorbij is mogen gaan aan de wettelijke bepalingen van artikel 57/6, 1<sup>ste</sup> lid, 1°, *juncto* artikel 53, *juncto* artikel 52, §1, 2°, b van de voormelde wet van 15 december 1980, welke de asielinstantie toestaat iemand als vluchteling te erkennen *“wegens andere criteria [dan de Conventie van Genève] die de toekenning van het asiel wettigen”*.

Volgens verzoeker motiveert de bestreden beslissing onvoldoende waarom bijvoorbeeld artikel 3 EVRM, welke hem het recht op een menswaardige behandeling verzekert, de toekenning van asiel aan verzoeker niet kan wettigen. Hij is namelijk gevlucht nadat het duidelijk was dat hij onmogelijk en menswaardig bestaan kon hebben in zijn land van oorsprong.

Waar het CGVS zou laten uitschijnen dat verzoeker de steun en bescherming moet vragen aan de bevoegde instanties van de nationale overheid van zijn land, werpt hij op dat dit niet mogelijk is aangezien hij dit geprobeerd heeft, zonder resultaat. Gelet op de oorlog in Irak zijn er volgens verzoeker nog minder beschermingsmogelijkheden bij de overheid.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, voorgeschreven de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de procespartij in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtszoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat iemand als vluchteling kan worden erkend *“wegens andere criteria [dan de Conventie van Genève] die de toekenning van het asiel wettigen”*, hetgeen hij blijkt op te maken uit de samenlezing van artikel 57/6, 1<sup>ste</sup> lid, 1°, *juncto* artikel 53, *juncto* artikel 52, §1, 2°, b van de voormelde wet van 15 december 1980, dient te worden vastgesteld dat uit voormelde artikelen niet af te leiden is dat de vluchtelingenstatus kan erkend worden omwille van andere criteria dan deze vermeld in de Conventie van Genève van 1951.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw te oordelen over de beslissing met betrekking tot verzoekers eerste asielaanvraag, waarbij werd vastgesteld dat de door hem ingeroepen vervolgingsfeiten niet ressorteren onder de Conventie van Genève. Overeenkomstig het algemeen rechtsbeginsel dat er niet meermaals geoordeeld wordt over eenzelfde zaak is te dezen zijn bevoegdheid beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde nieuwe gegevens.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich op dezelfde feiten baseert welke hij reeds aanhaalde in het kader van zijn eerste asielaanvraag, waarbij hij verklaart niet over nieuwe elementen te beschikken ter staving van zijn huidige asielaanvraag aangezien hij sinds meer dan een jaar geen contact meer heeft met zijn familie (administratief dossier, stuk 3, p. 1-3).

Gelet op het voormelde omtrent de bevoegdheid van de Raad, kunnen de door verzoeker aangevoerde argumenten welke in feite gericht zijn tegen de motivering van de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal in het kader van de eerste asielaanvraag niet dienstig worden aangevoerd.

Met betrekking tot de huidige asielaanvraag merkt de bestreden beslissing terecht op dat (i) verzoekers motief omtrent zijn gebrek aan huisvesting in België niet onder één van de criteria van de Conventie van Genève kan worden geplaatst (ii) het feit dat verzoeker in 2007 naar Nederland en vervolgens naar Duitsland is gegaan zonder daar asiel aan te vragen, in

ernstige mate afbreuk doet aan de ernst van zijn beweerde vrees voor vervolging. Verzoeker brengt geen elementen aan ter weerlegging van deze vaststellingen, waardoor de motivering van de bestreden beslissing hieromtrent onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing onvoldoende motiveert waarom hem de vluchtelingenstatus niet zou kunnen worden toegekend op grond van artikel 3 EVRM, dient te worden opgemerkt dat verzoekers bewering aangaande de onmogelijkheid van een menswaardig bestaan in zijn land van herkomst evenmin enige nexus vertoont met de Conventie van Genève en derhalve niet in aanmerking kan worden genomen ter beoordeling van de gegrondheid van zijn asielaanvraag. Bovendien rust de bewijslast in beginsel bij verzoeker en is het aan hem om relevante elementen aan te brengen ter staving van zijn asielaanvraag. De Raad wijst er tevens op dat hij in het kader van zijn bevoegdheid, bepaald in artikel 39/2, §1 van de voormelde wet van 15 december 1980, geen uitspraak doet over een terugleidingsmaatregel en aldus niet vermag artikel 3 van het EVRM rechtstreeks te toetsen (zie R.v.St, nr. 173.134, 3 juli 2007). De Raad onderzoekt enkel het reële risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst, *in casu* in het kader van de subsidiaire bescherming van artikel 48/4, §2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (cfr. *infra*).

De bestreden beslissing maakt geen opmerkingen omtrent de beschermingsmogelijkheden waarover verzoeker in zijn land van herkomst al dan niet zou beschikken, waardoor zijn argumentatie hieromtrent niet dienstig is.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin.

4.1. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980. Hij argumenteert dat hij afkomstig is uit Noord-Irak en er nog altijd een reëel risico is op ernstige bedreiging van het leven of de persoon door willekeurig geweld in geval van een internationaal of intern gewapend conflict. Verzoeker wijst erop dat de wetgever de begrippen “internationaal of binnenlands gewapend conflict” noch in de wettekst noch in de voorbereidende werken gedefinieerd heeft. Hij verwijst naar de definitie zoals zij terug te vinden is in artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949 en stelt dat uit publieke bronnen blijkt dat bepaalde delen van Irak in een situatie van absolute chaos verkeren. Uit deze situatie leidt verzoeker af dat er een bedreiging is voor de bevolking in bepaalde regio's van Irak, hetgeen volgens hem voldoende is om te kunnen besluiten tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.2. De Raad stelt vast dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de situatie op dit ogenblik in Noord-Irak niet van die aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (stuk 12: “landeninformatie”). Verzoeker verwijst weliswaar naar publieke bronnen maar brengt geen informatie bij die de informatie kan ontkrachten waarop de bestreden beslissing steunt.

In het administratief dossier kunnen evenmin andere elementen worden ontwaard die wijzen op het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980. Derhalve kan aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 19 september 2008 door:

|                     |                                                    |
|---------------------|----------------------------------------------------|
| dhr. W. MULS,       | wnd. voorzitter,<br>rechter in vreemdelingenzaken, |
| mevr. K. VERHEYDEN, | griffier.                                          |

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**K. VERHEYDEN.**

**W. MULS.**